

Selv om den i visse Maader har det godt her i Landet — og jeg mener, at den store Del af Arbejderklassen lever under gunstige Vilkaar —, ere Vilkaarene dog ikke saa gunstige, at de have Raad til at smide et halvt Hundrede Millioner Kroner ud til Luksusvarer, til Nydelsesmidler, som Spiritus er. Den mere velhavende Del af Befolkningen maa ogsaa bære sin Del af Byrden. Og det er mærkeligt at se, hvilken Udbytning Befolkningen frivillig finder sig i og taaler paa dette Omraade. Paa alle andre Omraader ere Folk meget kritiske med Hensyn til, om en Vare koster en eller to Øre mere, end de mene, den virkelige Pris er. Men overfor spiritusholdige Drikke som Vin, bajersk Øl og Brændevin er der ikke stor Kritik med Hensyn til Prisen. Vi se jo, at Folk flot væk rundt om paa Restaurationerne finde sig i at betale 20—30 Øre, iberegnet Drikkepenge, for en halv Bajer, som fra Fabrikationen ikke staar i væsentlig mere end 6—7 Øre. Det er en saa kolossal Udbytning, at den ellers ikke vilde blive taalt. Man ser Folk give 10 Øre for en Snaps, som fra Fabrikationen ikke koster mere end 1 eller 2 Øre. Paa dette Omraade finde Folk sig i en Beskatning fra Mellemandlernes Side, som ikke finder Sted paa noget som helst andet Omraade. Den Rolle, Afgiften spiller for disse Artikler, er saa lille i Forhold til de Penge, der smides ud til dem, at man efter min Formening saa udmærket godt kunde gaa til et Paalæg paa Afgiften af disse forskellige Drikkevarer, baade de finere og de grovere. Derved vilde man kunne skaffe et betydeligt Beløb til Veje til Gennemførelsen af virkelig samfundsnyttige, økonomiske Reforme, der kunde komme den store almindelige Befolkning til gode, og særlig den fattigste Del. Hvis vi f. Eks. tænkte os, at Afgiften blev forhøjet med 1 Øre pr. Snaps og 1 Øre pr. halve Bajer, vilde der alene med det nuværende Forbrug naas en aarlig Merindtægt af 10 Mill. Kr. 1 Øre paa en Bajer giver 3 Mill. Kr., og 1 Øre pr. Snaps giver 7 Mill. Kr., forudsat det samme Forbrug som nu. Denne aarlige Merindtægt kunde anvendes paa en ganske anderledes sund og fornuftig Maade til Lettelse af Tolden paa Livsfornødenheder og til Gennemførelsen af økonomiske sociale Reforme, som den store Del af Befolkningen kunde have Gavn af.

I de Tal, jeg her har anført, er slet ikke indbefattet de store Summer, som udgives til andre spirituose Drikke som Vin

o. s. v., og jeg har ikke det mindste imod, at de komme til at bære deres Del af de forøgede Afgifter. Naar Udgiften dertil iberegnes, er det maaske ikke for meget sagt, at Drikkeriet paafører det danske Folk direkte og indirekte en Udgift af ca. 100 Mill. Kr. aarlig. Det er en saa enorm Udgift, at man maa forbavses over, at et saa lille Samfund som det danske er i Stand til at taale den i ret lang Tid, og det er efter min Formening et Bevis paa, at vi økonomisk ikke sidde saa daarlig i det, som man mange Gange vil give det Udseende af. Der lød i Fjor et Skrig over det ganske Land fra de Radikale og Socialdemokraterne om, at nu vilde vi ødelægge det danske Folk, de danske Finanser og den danske Statskasse ved at paaføre dem en aarlig Merudgift af 2—3 Mill. Kr. til Styrkelse af vort Neutralitetsforsvar. Der var adskillige Vælgere, der syntes at lytte dertil, men sammenlignet med de nævnte Tal er det dog en ganske ubetydelig Sum. Det vilde være det samme, som om vi kom hjem og sagde, at nu skulde bajersk Øl fremtidig koste 1 Øre mere, og det vilde dog sandelig ikke vække nogen Revolution over det hele Land. For min Skyld kan man gerne gaa noget ned med Skatteprocenten paa det skattepligtige Øl. Jeg synes at have lagt Mærke til, at naar man skal købe en Flaske Øl paa Restaurationer, er den lige dyr, enten det er skattefrit eller skattepligtigt Øl, og jeg finder ingen Grund til at lade hele denne Fortjeneste gaa i Forhandlernes Lommer. Og de, der have Raad og Lyst til at ofre 15—20 Øre for at slukke deres Tørst, ere saa udmærket godt i Stand til at yde 1 Øre mere. Man skal blot fritage det almindelige Hvidtøl og Husholdningsøllet, som den store arbejdende Del af Befolkningen er henvist til at bruge.

Maaske vil man sige, at naar Forbruget som Følge af den forøgede Afgift indskrænkes, saa faa vi jo ikke de Penge ind i Statskassen. Nej, selvfølgelig, men det vilde jo netop være det allerlykkeligste og heldigste, om Nydelsen af de berusende Drikke blev betydeligt indskrænket, og selv om vi maaske skulde faa adskillige Millioner mindre ind, saa vilde vi dog direkte og indirekte faa en rigelig og ganske storartet Erstatning derfor, idet Skatteevnen vilde vokse i en ganske betydelig Grad, og vor finansielle Stilling vilde paa mange Maader blive betydelig bedre. Det er jo Millioners og atter Millioners Udgift, som Drikfældigheden paafører os til Fattigvæsen, Fængselsvæsen, Sindssygeanstalter o. s. v.